

יוסף זוסף ז'רחהל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספד ז'רחהל" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"י]
 העלון לע"א אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

פרשת החודש

שבת כז' אדר ב' ה-תשפ"ד
 פרשה: א. שמיני
 ב. החודש הזה
 הפטרה: כה אמר ה'
שבת מברכין
 ראש חודש ניסן ביום שלישי
 המולד ליל שלישי
 בשעה: 22:57 ו- 7 חלקים

הדלקת נרות - 18:43
צאת השבת - 19:37
ר"ת: 20:23

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:48

תזריע	שמיני
עמוד השחר: 4:58	5:08
זמן טלית: 5:05	5:15
זריחה: 6:15	6:24
חצות: 12:43	12:45
מנחה גדולה: 13:15	13:17
שקיעה: 19:11	19:06

"למה נגעים באים"

אמר רב שמואל בר-נחמני
 אמר רבי יוחנן: על שבעה
 דברים נגעים באים - על
 לשון הרע, ועל שפיכות
 דמים, ועל שבעת-שווא,
 ועל גילוי עריות, ועל
 גסות-הרוח, ועל הגזל,
 ועל צרות-העין.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחוהי דינה בת רחל
 ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"להזהר מאש זרה"

"אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחילה". כלל זה אמרו חז"ל גם כאשר מדובר בחוטא, בפושע, באדם שהדין נותן שינוגע בנגעים נוראים רחמנא ליצילן. גם אז יש תהליך. נגעי בתים, ואחר כך, נגעי בנדים. שורה של איתותים.

כל אלו הנהגות רחמים של בעל הרחמים, יתברך שמו. והנה, בפרשתינו הופרו כללים אלו, לכאורה. ביום שמחתם של ישראל, ביום השראת השכינה במשכן. ביום שמחתם של אהרן ובניו, יום כהונתם הראשון. ביום זה הושבתה השמחה, הופרה החדוה. בא המות בחטף, נדב ואביהוא מתו. נורא הדבר. כנראה, שהיה במותם לקח כה נצרך, כה נחוץ ודרוה, שהיה כדאי להשביט את השמחה ביום גדול וקדוש זה. "יקר בעיני ה' המותה להסידיו", והיה כדאי ליטול נשמת צדיקים אלו. "שקולה מיתת צדיקים כשריפת בית אלוקינו". והיה כדאי במרום החולל דבר השקול כשריפת המשכן - ביום הקמתו. מהו הלקח מפטירת נדב ואביהוא, לקח שהיה צריך להנתן דוקא אז, בעת הנוכח המשכן? נדב ואביהוא הקריבו "אש זרה", "אשר לא ציוה אותם". מה פירוש הדברים? כה הסבירו רבותינו ז"ל, והדברים נוגעים גם לגבינו. מכוונים אלינו, להדריכנו ולהורותינו: אש, היא סמל להתלהבות וללהט. ככתוב: "חס לבי בקרבי, בהגיגי תבער אש". אש היא דבר נפלא. קשה לתאר את החיים בלעדיה. היא משמשת למאור ולחימום, היא משמשת לבישול, לצליה ולטיהון וכו'. למעשה בכל דבר. אבל כל זאת בתנאי אחד: ברכה באש, אם תהיה תחת שליטה, תחת בקרה. אם תצא משליטה ופיקוח, תהיה לאסון נורא. לשריפה, לדליקה, תכלה כל דבר. כיוצא בכך, התלהבותו של האדם. נחוצה היא, ברכה היא, אך בתנאי אחד: שתהיה נשלטת, מבוקרת, מנותבת. הקב"ה מבקש את הרגשות "כל לבבות דורש ה'", רחמנא ליבא בעי. אבל רגשות אלו צריכות להיות מנותבים בנתיבות התורה והמצוות. אין לחרוג מהם, גם לא בכוונות הטהורות ביותר, הנעלות ביותר. היה צורך להדגים זאת ולהדגיש זאת דוקא ביום הנוכח המשכן, שהוא מקום עבודת ה', עבודה בחום וברגש, אש להבה. אש - אבל לפי הציווי, לפי ההוראות. אם האש היא "אש זרה", אם היא אש "אשר לא ציווה אותם", יש לקוטעה באיבה, יש להגיב בחומרה. הדברים אמורים לגבי כל שטחי החיים, משום שהתורה הקדושה, תורת החיים, מקיפה את כולם. בכל דבר, יש לתורה הקדושה תשובה, הוראה והכוונה. ולפעמים הרגש שהוא טוב ונפלא, מועיל ונחוץ כשלעצמו מתפרץ בחום לב, מבקש לפרוץ ובלולת. סכנה בו, סכנת שריפה נוראה. חייבים להגביל אותו, להדריך אותו על פי מסילות התורה, נתיבות ההלכה.

כשהיהודי יצא מביתו של רבי אליעזר די אבילה, פנה רבי אליעזר די אבילה אל שלשת הסופרים וביקש מהם לכתוב תצהיר ברור שבפניהם הודה היהודי כי הוא חייב לערבי סכום של עשרים אלף דינרי זהב. הסופרים הכינו את התצהיר, וכשהערבי הגיע אל ביתו של רבי אליעזר די אבילה, נתן לו הרב את התצהיר והורה לו לפנות מיד אל בית הדין שבעיר ולתבוע את היהודי.

בזחיות דעת הגיע היהודי לבית הדין, שכן ראה הוא עד כמה הרב מכבד אותו ועד כמה הרב שמח ושבע רצון על מעלליו לערבי זה. באותם הימים היה מקובל ששני בעלי הדין המופיעים לפני הבית דין יושבים על הרצפה ואילו הדיינים יושבים כסאות למשפט. הערבי הכיר את מקומו והתיישב על הרצפה, אולם היהודי התיישב להנאתו על ספה שניצבה בפנינת החדר.

כראות רבי אליעזר די אבילה, אב בית הדין, את היהודי מסב בנחת על הספה, גער בו מאוד: הרי אתה נתבעת למשפט כאן, מה לך יושב על הספה כשעליך לשכת סמוך אל הערבי על הרצפה. לאחר שהערבי הרצה את דבריו, שאלו הרב: האם יש לך מסמך כלשהו המאשר את דבריך? מיד הוציא הערבי את התצהיר שמסר לו הרב ביום האתמול, ורבי אליעזר די אבילה החל להקריא בקול, "לפנינו הודה פלוני בן פלוני שהערבי הלוח לו עשרים אלף דינרי זהב, והוא לא פרעם" כשעל החתום היו שלשת סופרי העיר.

מיד הוציא רבי אליעזר די אבילה את פסק הדין הנחרץ: היהודי חייב להשיב את כל הכסף לידי הערבי, היהודי הבין כי לא יוכל להכחיש את התצהיר הברור והחל להתחנן על נפשו כי יפרסו לו את החוב לתשלומים במשך כמה חדשים, אולם רבי אליעזר די אבילה לא הסכים לשמוע על כך: מחוייב אתה לשלם את הכל תיכף ומיד, לך עתה אל ביתך והבא את כל הכסף.

כמובן שהיהודי נאלץ לעשות כפסק הדין. הוא מיהר והביא את כל הכסף ונתנו ביד הערבי. הערבי מצידו הודה לרב, ותוך כדי דיבורו שלף עשרת אלפי דינרי זהב והושיט כשכר טירחה לידי הרב, אלא שרבי אליעזר די אבילה סירב לקבל מידי הערבי אפילו פרוטה אחת, הוא נעמד על מקומו ואמר ברגש: חלילה לי מלקחת ממך מאומה, זהו תפקידי ועלי להוציא לאור משפט צדק.

הערבי שלא ידע את נפשו מרוב שמחה יצא לרחוב העיר כשהוא צועק ומכריז בקולי קולות ברחובות העיר: להתוודע ולהגלות כי אין מלך ואין שופט מלבד החכם היהודי רבי אליעזר די אבילה. צעקות אלו הגיעו אל אזני מלך מרוקו שהזמין את הערבי העשיר אליו וגער בו על חוצפתו להכריז כי אין מלך שופט.

סיפר הערבי למלך מרוקו את כל אשר קרהו, אם כי הוא עצמו לא ידע להסביר כיצד אכן הצליח החכם היהודי להשיג את התצהיר אותו נתן לו. הזמין אליו מלך מרוקו את רבי אליעזר די אבילה, ולאחר ששמע מפיו את הסיפור כולו, נשא חץ וחסד בעיניו ויתן לו מתנות לרוב.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "איבר ליל" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות
 כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצוף והסביבה, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה התקבל בכרובה.

לישיבת חוני או אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חיסם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

תמונה: א. ז'רחהל

"וביום השמיני ימול בשר עורלתו"

חביבה המילה, שנשבע הקב"ה לאברהם, שכל מי שהוא מהול אינו יורד לגהנום.

מעשה ששאל טורנוטרופוס הרשע את רבי עקיבא, איזו מעשים נאים, של הקב"ה או של בשר ודם? אמר לו, של בשר ודם נאים.

אמר לו טורנוטרופוס, הרי השמים והארץ יכול אדם לעשות כיוצא בהם? אמר לו רבי עקיבא, לא תאמר לי בדבר שהוא למעלה

מן הבריות שאין שולטין עליו, אלא אמור דברים שהם מצויין בבני אדם. אמר לו, למה אתם מליץ? אמר לו, אני הייתי יודע שעל דבר זה אתה שואלני, ולכך הקדמתי ואמרתי לך, שמעשה בני אדם משל

הקב"ה. הביא לו רבי עקיבא שיבולים וגלוסקאות, אמר לו, אלו מעשה הקב"ה, ואלו מעשה ידי אדם. אמר לו, אין אלו נאים יותר מן השיבולים? אמר לו טורנוטרופוס, אם הוא חפץ במילה, למה אינו יוצא הולד מהול ממעי אמו. אמר לו רבי עקיבא, ולמה שררו יוצא עמו והוא

תלוי בבטנו ואמו חותכו! ומה שאתה אומר למה אינו יוצא מהול, לפי שלא נתן הקב"ה את המצוות לישראל אלא לצרוף אותם בהם. ולכך אמר דוד, אמרת - ה' צרופה.

"אדם כי יהיה בעור בשרו" קשה לפני הקב"ה לפשוט ידו באדם הזה. ומה הוא עושה? מתרה בו תחילה ואחר כך מלקה ביתו, שנאמר, ונתתי נגע צרעת בבית

ארץ אחוזתכם. בתחילה מלקה ביתו. חזר בו, מוטב. ואם לאו, מלקה בגדיו, שנאמר, והבגד כי יהיה בו נגע צרעת חזר בו מוטב. ואם לאו, באים בגופו, שנאמר, אדם כי יהיה בעור בשרו.

יהיה בעור בשרו.

"זאת תהיה תורת המצורע והובא אל הכהן"

והיה אומר הבעל שם טוב ז"ל, על הפסוק צדיק כתמר יפרח כארו בלבנון ישגה, יש שני מיני צדיקים, יש צדיק שהוא טרוד תמיד בעבודת הקודש שלו, ואיננו מתפנה להשפיע על אחרים, וצדיק כזה אשר איננו

נותן מתורתו לאחרים, דומה לעץ ארו, אשר אמנם הוא עץ כביר וגדול, אבל איננו נושא פירות, וגם צדיק זה איננו מרביץ תורה, וממילא לא מתרבים צדיקים בעולם.

ומאידך יש צדיק פורח ומפריח לאחרים, ומזכה את הרבים, ומוציא יקר מזולל, והוא נמשל לתמר, אשר הוא גם גדול וגבוה, וגם נותן פירות עסיסיים לבני אדם, לכן בארו נאמר "ישגה", משגשג רק לעצמו ותו לא, ואילו בתמר נאמר "יפרח".

והמוסר לכהן הוא, אם לא יצאת לעם, ולא הוצאת את הרע בטרם יצמח ויפרה. חייך, שיבואו אליך מצורעים להטהר מצרעתם, ולכן איזהו חכם הרואה את הנולד, ויצא החוצה להאיר לארץ ולדרים עליה באורה של תורה בטרם יחשך.

ומספרים על אסיר יהודי ברוסיה, אשר עמד להשתלח לרצות עונש כבד בסיביר, על אשר זייף שטרי המלכות, וכשידי אסורות, ביקש משומריו שיביאו את הרב המקומי, וכשזה עמד לפניו, אמר לו אותו האסיר היהודי, את הדברים האלה "דע לך הרב, שאני עומד כעת להגלות לסיביר, וכבודך

אשם בזה, כי ידעת את דרכי ומעשי, ולא הוכחתני מעולם עליהם, ולא התרית בי כלל בעוד מועד, עד שהגעתי למה שהגעתי, ונפלתי בפח יוקשים, והנני עתה הולך למקום לא נודע, ואם בני ובני ביתי ירעבו ללחם, ויצאו מכלל ישראל, מהרב יתבעו עלבונם.

לכות תולדות

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הקנאת הבהמה לגוי השוכר

לא. אם השכיר בהמתו לגוי והתנה עמו שיחזירנה לו קודם השבת, ולא החזירה הגוי, כשם שיכול להפקיר הבהמה כדי שלא יעבור על איסור שביתת בהמתו, כך יכול לומר שמקנה את הבהמה לגוי העושה בה מלאכה בשבת. ולדעת מרן השלחן ערוך רשאי לעשות כן אף שלא בפני הגוי, אולם לדעת כמה אחרונים צריך שיאמר כן בפני הגוי, ולמנהג האשכנזים יש לחוש לדבריהם.

וכל זה אינו אלא כשכבר השכיר הבהמה לגוי והתנה עמו שיחזירנה לו קודם השבת ולא החזירה, אבל אסור להשכיר הבהמה לכתחלה לגוי בלא להתנות עמו שיחזירנה לו קודם השבת, על דעת שיקנה לו הבהמה כשיגיע יום השבת, ואפילו באופן שאומר כן בפני הגוי שמקנה לו את הבהמה.

וכשאומר שמקנה הבהמה במתנה לגוי השוכר, כשהתנה עם הגוי שיחזירנה לו קודם השבת ולא החזירה, צריך שיקנה הבהמה לגוי לגמרי לכל ימות השבוע שנמצאת הבהמה ברשותו, ואין די בכך שיקנה הבהמה לגוי לשבת בלבד.

שביתת בהמה ביום טוב

לב. רבותינו הפוסקים נחלקו אם אדם מצווה על שביתת בהמתו ביום טוב. ולענין הלכה העיקר כדעת הפוסקים הסוברים שכשם שאדם מצווה על שביתת בהמתו בשבת, כך אדם מצווה על שביתת בהמתו ביום טוב.

שביתת בהמה ביום הכפורים וכחול המועד

לג. אדם מצווה על שביתת בהמתו גם ביום הכפורים.

אבל כחול המועד אין אדם מצווה על שביתת בהמתו כלל.

שינוי נוסח

תולדות

יהודי שומר מצוות נזרמן למסעדה בשרה יחד עם הבורת מודים משבילים, שאכלו בלי נטילת ידים וכלי ברבה.

בתום הארוחה נטפלו לאותו יהודי ואמרו לו בלגלוג: הבה נברך במזומן. מסכים, אמר הלה אבל ארשה לעצמי לשנות קצת מן הנוסח המקובל ובמקום ברשות מורי ורבותי אני: שמעו נא המודים...